

Я, Матерь Божія, нийъ съ молитвою
Предъ Твоимъ образомъ, яркимъ сіяньемъ,
Не о спасеніи, не передъ битвою,
Не съ благодарностью иль покаяніемъ...

(Полное собр. соч. М. Ю. Лермонтова подъ ред. проф. Д. И. Абрамовича, изд. Разряда изящной слов-ти Имп. Ак. Наукъ, Спб. 1910, т. II, с. 208) — Досега се знаеше, че пръвъ прѣводъ у насъ отъ Лермонтовъ е прѣводътъ на Петко Славейковъ: „Проповѣдникъ“, печатанъ въ „Български книжици“, 1859 (П. А. Заболотскій — Лермонтовъ у болгаръ — въ пос. Полное собр. соч. т. V, с. 80). Кога точно Чинтуловъ е прѣвеждалъ „Молитва“, не е извѣстно, но въ всѣки случай не по-късно отъ 1861, откогато е тетрадката на Икономовъ. И да се приеме, че Славейковъ е пръвъ прѣводачъ на Лермонтовъ у насъ, все пакъ трѣбва да се прибави, че първиятъ точенъ прѣводъ отъ Лермонтовъ принадлежи на Чинтуловъ. Той пръвъ се отнася сериозно къмъ прѣвеждането, и прѣводътъ на „Молитва“ е изобщо първиятъ точенъ поетиченъ прѣводъ на български. Сжщата „Молитва“ по сетиѣ е обезобразена отъ Р. Жинзифовъ въ едно подражание, помѣстено въ сп. „Братски трудъ“, кн. IV, Москва, 1862, с. 29—30. Ето първата строфа:

Я, Майко Божія, днесъ сосъ молитвы
Предъ твой образъ колѣна свивамъ,
Сосъ нѣмы уста но сосъ мысли живы
Мое сѣрдце предъ тебе открывамъ...

А нататкъ Жинзифовъ съвсѣмъ напуща оригинала.

№ 19. (*Прахътъ* на...) — Тази епитафия се печата сега пръвъ пжтъ; тя е издѣлбана върху надгробната мраморна плоча на Ст. Гидиковъ, личенъ приятель на Чинтуловъ; плочата е била изработена прѣзъ юли 1871 въ Цариградъ, дѣто тогава е билъ Чинтуловъ, който е далъ текста. Епитафията ми ярѣяиса и изпрати синѣтъ на покойния Гидиковъ; потвърждава се съобщението въ Юб. сб. с. 246, че тя е отъ Чинтуловъ.

№ 20. (*Ти, вѣчно пжтниче*) — За тая пѣсень най-напрѣдъ съобщава Угро, с. 182: „Послѣдното стихотворение Чинтуловъ написа въ 1872 г. То е пѣсень, изпѣта отъ учени-